

Şoför Bey Müsait Bir Yerde İndirir Misiniz

– Sami Biber · 03 Nisan 2018

Allah biz yazarların başından eksik etmesin - bizim vatandaşlarımızın her birisi ayrı bir mizah konusudur... Yaz yaz bitecek gibi değil.

.....

Efendim şu metrobüs denen şey olmasaymış İstanbul'da bunca vatandaş ne halt edecekmiş çok merak ediyorum. Düşünün ki aşağı yukarı her iki dakikada bir koskoca bir otobüs yanaşır durağa ama yine de tüm otobüsler tıklım tıklım dolu. İster tatil günü olsun ister iş günü... Günün hangi saati olursa olsun eğer başlangıç noktasından değil de ara duraklardan birinden biniyorsanız oturarak yolculuk etmeniz neredeyse imkansızdır.

Başlangıç noktası dedim de,bu noktalar şuralardır:

1- Beylikdüzü 2- Avcılar 3- Cevizlibağ 4- Zincirlikuyu ve en son/ya da ilk durak olan Söğütlüçeşme.

Amaaan yahu. Bu ayrıntılara girip de ana konuyu kaçırmayalım değil mi?

Bendeniz dün işte bu ara duraklardan biri olan Haramide'den Metrobüse bindim. Konserve kutusundaki sebze misali ıkiş tikiş Avcılar'a kadar gelip orada indim. Çünkü Avcılar ikinci başlangıç noktası. Oradan bindiğinizde hiç aktarma yapmadan Söğütlüçeşmeye (Kadıköy) kadar gitmeniz mümkün.

Avcılar her ne kadar başlangıç noktası olup metrobüs o durağa bomboş gelse de öyle hoop diye boş yer bulmak pek mümkün değil. Sanırsınız İstanbul nüfusu topyekun orada. O bakımdan atik olmanız lazım. Dalma, itekleme, yarma, enseden tutup geri atma, dirseği böğüre indirme, hatta çok zaruri hallerde önünüzdeki vatandaş ısıрма vesair türlü tekniklerle mücehhez olmanız gerekiyor.

Veyahut?

Veyahut da metrobüse bindikten sonra eğer yaşlı iseniz çok acındırma politikası uygulamanız gerekiyor özellikle de bir yere oturur oturmaz kafalarını cep telefonlarına eğip dünyayla irtibatlarını koparan gençlere karşı.

Tabii bu arada bir yere oturur oturmaz hemen uyumaya başlayan gençlere karşı da bir takım

taktikleriniz olmalı. İstanbul'da yaşıyorsanız mutlaka bu konularda donanımlı olmanız gerekiyor. Ve bu arada unutulmaması gereken bir husus da gençlerin sürekli yeni taktikler bulmalarındır ki işte bu taktiklere karşı da taktikler üretmeniz gerekiyor.

Evet...Avcılar'da " Allah Allah İllallah. Baş üryan, sine püryan, kılıç al kan. Bu meydanda nice başlar kesilir, hiç olmaz soran " deyu bir yeniçeri gülbankı ile hücum ederekten Metrobüse dalış yapmak istedim. Lakin küffar taifesi de dişli. Özellikle de beleşçi küffar taifesi.

Efendim, her ne kadar ben de seneye o beleşçi küffar taifesinden biri olacak isem de şu 65 yaş üstü vatandaşa İ.E.T.T ye ait tüm araçların beleş olması sebebiyle duraklarda en fazla bekleyen vatandaş taifesi onlardır. Sabahın beşinden başlıyorlar, akşamın, ne akşamı gecenin en geç saatlerine kadar metrobüsleri dolduruyorlar. Nereye giderler, ne iş yaparlar bilen eden yok. Nasılsa beleş ya gez babam gez.

Avcılar'da öncelikle bu küffar taifesi doluştu metrobüse. Ben de naçizane ite kaka, kimini ezerek, kimini tekmeleyerek, kimine elense çekerek daldım ve bir popoluk yer bulup oturdum.

Ha unuttum...Özellikle metrobüste gözleriniz deniz feneri gibi devamlı içeriği taramak zorunda olduğu gibi muaazam bir altıncı hisse de sahip olmanız gerekiyor. Çünkü yakında bir durakta inecek olan vatandaşı göz bebeklerinden, en ufak bir hareketinden anlamamız şart eğer ayakta yolculuk ediyorsanız. Bunu anladığınız anda bir yarma hareketıyla derhal o vatandaşın yanına konuşlanmanız gerekir.

Benim oturduğum koltuğun karşısında 30 yaşlarında sarışın bir kız ayakta yolculuk ediyor. Ancak tüm hal ve hareketlerinden İstanbul'un yabancısı olduğu belli. Çünkü yanımda oturan vatandaş belli ki iki durak sonra inecek. (Bunu nereden biliyorsun diye sormayın. İstanbul burası...İnsan burada müneccimlerin kucağına otura otura müneccim olup çıkarılır.) Lakin kızda en ufak bir hareket yok. Oysa yanaşması lazım bizim koltuğa doğru.

Derken iki durak sonra gerçekten de yanımdaki vatandaş kalktı. Onun kalmasıyla birlikte de kartal bakışlarıyla etrafı taramakta olan 18 yaşlarında bir genç hemen yanıma konuşlandı. Lakin tam karşısındaki fıstık gibi sarışını görünce dayanamadı " Buyur abla sen otur" Diyerek yerini ona ikram etti.

Sarışın yanıma oturur oturmaz sordu " Mecidiyeköy'e daha çok var mı?"

Otobüste yediden yetmişe, en öndekinden en arkadakine tüm erkekler adeta koro halinde cevap verdiler: " Ohooooo. Daha çok var."

Kız elindeki cep telefonunu ile arkadaşına rapor verdi: " Daha çok varmış Aylacığım. "

Sonra tekrar sordu " Şimdi neredeyiz?"

İçimden " Ulan kör müsün? Kafanı kaldırıp yukarıdaki ekrana baksana angut " demek geçse de bu tür hitapları genelde yaşlı moruklara karşı kullanıp bayanlara, hele de böylesine tatlı ve güzel hamfendilere karşı asla kullanmam. O sebeple nazikçe cevap verdim : " Cihangir'deyiz güzel kızım"

Benimle birlikte yine yediden yetmişe tüm erkek milleti koro halinde cevap verdi kıza: "Cihangir'deyiz"

Ah bu Türk erkeklerinin yardımseverliği ahhhh.

Güzel kızım arkadaşına rapor verdi yine " Cihangir denen bir yerdeymişiz Aylacığım"

Ayla artık ne dediyse sarışın şuh bir kahkaha attı: " Seni hınzır seni. Benim Cihangir'de değiliz şekerim. Bu semtin adı Cihangir miş"

Aha da muhabbet için bir fırsat doğmuştu. Hemen atıldım:

-Benim büyük oğlumun adı da Cihangir'dir.

Kız merakla sordu:

-Burada mı oturuyor oğlunuz?

Allah Allah...Ne alaka? Adı Cihangir diye Cihangir'de oturması mı gerekiyordu yani?

-Yok güzel kızım. Haramidere'de oturuyor.

Kız şaşırıldı

-Adı Cihangirse neden haramilerle oturuyor. Gelsin burada otursun.

Eyvah ki eyvah. Sarışınlar hakkındaki o iddia acaba doğru muydu? Eğer doğru ise Mecidiyeköy'e kadar hapı yutmuştum.

-Haklısın kızım. O kadar söyledim gelip burada oturmasını ama zamane gençleri işte. Baba sözü

dinlemiyorlar ki. Eh bir de bu semtte ev kiralari 2.000 TL den başladığından mecburen gidip haramilerle oturuyor. Peki siz nerede oturuyorsunuz?

Aynen dediğim gibi. İstanbul'un yabancısıydı:

-Tekirdağ'da oturuyorum.

Muhabbeti daha fazla ilerletemedim. Çünkü güzel kızımın telefonu susmak bilmiyordu. Bir taraftan Ayla, öbür taraftan Cihangir, zavallı kızcağızımı rahat bırakmıyorlardı ki yakışıklı abisiyle (kesinlikle amca değil) iki kelam eylesin. (O yakışıklı abinin ben olduğumu söylemeye gerek yok sanırım) Arada Samet diye birine de yarın için randevu verdi ama "Samet kim?" Diye sormadım tabii ki her ne kadar Samet'e " Tamam hayatım. Mutlaka ara beni buluşalım" Demesine rağmen.

Derken efendim bizim metrobüs nihayet Mecidiyeköy'e geldi ve ben güzel kızımı hafifçe dürttüm her ne kadar metrobüs içi anons " Mecidiyeköy " dese de...

-Mecidiyeköy'e geldik.

İşte o anda güzel kızım tüm metrobüs yolcularını gülme krizine sokan bir kelam eyledi.

-Şoför bey. Lütfen müsait bir yerde indirebilir misiniz?

Neden bu kadar güldük peki?

Metrobüs yolculuğu yapmadıysanız asla anlayamazsınız

Ben hâla gülüyorum.))))))

NOT: Bir şeyler yazmak istiyorsunuz ama konu sıkıntısı mı çekiyorsunuz? Belediye otobüsü, minibüs ve özellikle metrobüsü şiddetle tavsiye ederim. Mutlaka yazacak bir konu çıkıyor.